

LBRIS

We know
books

Petru Sebastian Pleșa

Condamnatul

Editura Ink Story
Pucioasa, 2024

©EDITURA INK STORY, 2024

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al autorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform legii Dreptului de Autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PLEȘA, PETRU SEBASTIAN

Condamnatul / Petru Sebastian Pleșa. - Pucioasa :

Ink Story, 2024

ISBN 978-630-6633-05-0

821.135.1

Redactor: Adina Scutelnicu

Copertă: Dana Bratu / Petru Sebastian Pleșa

DTP: Radu Dumitrescu

Capitolul 1

Bărbatul stătea destins pe scaun, cu mâinile în buzunarele de la hanorac, cu picioarele încrucișate. Pe fața lui se citea o mare satisfacție. Cu căștile în urechi și cu ochii închiși, era rupt de tot ceea ce îl înconjură. Își legăna ușor capul, pe ritmul muzicii. Totul dispăruse pentru el.

Un ciocănit ușor a deranjat liniștea din cameră. Un cap roșcat, cu părul lung, cu nasul cărn și doi ochi curioși, de un verde intens a intrat sfios în spațiul liniștit.

— Salut, a spus ea aproape șoptit.

Cu ochii mari, a privit împrejur. O masă, două scaune, dintre care unul era ocupat, și o cameră de supraveghere era tot ce se găsea înăuntru.

Nici ciocănitul și nici salutul ei nu l-au întrerupt pe ocupantul camerei. Pur și simplu, muzica era prea tare și-i acoperea orice zgomot.

Femeia a ascultat pentru o clipă sunetele și chipul i-a fost cuprins de un zâmbet. A tras fără zgomot scaunul de lângă masă și s-a așezat, lăsând servieta tip diplomat lângă ea. Și-a pus picior peste picior și-a aranjat părul, apoi și-a sprijinit mâinile pe masă, încrucișându-le. A început să-l studieze pe bărbatul care părea să nu fi sesizat intrarea ei în cameră. Un tip de patruzeci și ceva de ani, tuns scurt, nebărbierit de o săptămână, cu riduri de expresie adânc imprimate pe față. Avea câteva cicatrici subțiri, fasonate pe arcade și una pe buza inferioară. O alta prelungă îi brăzda gâtul în dreptul

gulerului tricoului cu *SpongeBob*¹. Avea un nas acvilin, orientat puțin spre stânga din cauza pumnilor încasați de-a lungul vremii, iar pectoralii uriași îi tresăreau din când în când.

Brusc, bărbatul și-a scos mâna stângă din buzunar, cu arătătorul ridicat. Gestul lui a fost însoțit de un scurt zgomot metalic. Degetul a rămas pentru o secundă nemișcat, începând apoi să se miște după ritm. Două minute s-au scurs în tăcerea străbătută doar de muzica în surdină din căștile gazdei. Femeia îl privea cu răbdare, așteptând interacțiunea. Melodia s-a încheiat și, pentru câteva clipe, s-a lăsat liniștea. Când a început următoarea piesă, bărbatul și-a deschis ochii și a privit-o pe frumoasa roșcată. Ochii ei fermecători au întâlnit privirea lui intensă. Un mic zâmbet cald a răsărit pe buzele ei senzuale, în schimb, chipul bărbatului nu a schițat nici cel mai mic gest. Pe toată durata melodiei din căști, cei doi s-au privit încontinuu aproape opt minute; niciunul n-a scos vreun cuvânt. Cu toate că s-a simțit intimidată, nu și-a luat privirea din ochii lui. Simțea că îi ard obraji, dar nu s-a lăsat mai prejos. Era nedumerită, dar știa că primul contact era important, deși acesta era unul foarte ciudat. *Oare vrea să mă hipnotizeze?* s-a întrebat ea. Momentul a fost incredibil de lung și de intens pentru ea. O mie de gânduri i-au trecut prin minte și o ușoară senzație de panică începea să răsără în sufletul ei. *Poate chiar este sociopat!*

Când melodia s-a încheiat, bărbatul și-a scos mâna dreaptă din hanorac. În palmă avea un mic iPod negru, pe care l-a oprit, apoi l-a băgat înapoi în același buzunar, întinzându-și mâna stângă spre vizitatoare. Atitudinea ei senină s-a transformat pentru o clipă în curiozitate; cu sprâncenele încruntate și ochii strânsi,

¹ În traducere, „Buretele Bob” – personaj din filmele animate pentru copii.

peste care a trecut repede. A luat de jos diplomatul și l-a pus pe masă. Sigură pe ea, l-a deschis, scoțând un pachet mic, alb. L-a desfăcut cu grijă, dezvăluind un hamburger încă fierbinte. S-a ridicat de pe scaunul incomod și s-a îndreptat spre cel care o privea tăcut. În acel moment, s-a deschis ușa și un bărbat cu părul alb a vrut să spună ceva, însă ea și-a întins palma spre el și a dat din cap, schițând un „Nu” hotărât. Avea o privire aprigă, de felină, dar când s-a întors spre ocupantul celui alt scaun, avea din nou același zâmbet fermecător. I-a pus bărbatului hamburgerul în mână așa cum pui mâncarea în cușca unui leu la Zoo. Pentru prima dată, acesta și-a mutat atenția de la ea. Cu greu, și-a apropiat mâinile. Cătușele nu-i ofereau prea multă mobilitate. A desfăcut feliile de pâine, a privit cu atenție ingredientele, după care l-a mirosit. A apropiat jumătățile de chiflă și a mușcat brusc, cu poftă, băgând în gură mai mult decât trebuia. S-a lăsat pe spate cu ochii închiși, mestecând cu greu. Era plin de maioneză și ketchup la colțul buzelor. Mestecatul lui semăna cu un grohăit. După ce a înghițit, a rămas tăcut, savurând gustul. Cu un gest libidinos, bărbatul și-a lins buzele și obraji plini de sos. A mușcat iar, reușind cumva să se murdărească și pe nas. Mesteca cu gura deschisă, plescăind. Dacă te uitai atent, reușeau să îi vezi până și amigdalele. Cu tot disprețul pe care îl simțea, nu și-a dezlipit privirea de pe el. Când a terminat îmbucătura, și-a supt dinții zgomotos. A mușcat iar violent din ce a mai rămas. După ce a terminat de mâncat, a împachetat cu mare grijă hârtia rămasă, a pus colț pe colț la modul perfect, făcând un mic pătrat pe care l-a aruncat pe masă cu o vădită indiferență. S-a șters la gură cu mâneca hanoracului, deși Rachel i-a așezat pe masă, la îndemână, câteva șervețele, apoi a râgăit într-un mod

sinistru. Ochii ei s-au îngustat, cercetându-l. Venise fără nicio prejudecată, dar, totuși, poate ziarele și televiziunile avuseseră dreptate în legătură cu el. După primul contact, părea o brută necioplită, dar acest aspect ridica și mai multe întrebări față de nenumăratele pe care deja le avea.

Bărbatul, ce avea și membrele inferioare legate de scaun, și-a deschis iar palma spre ea. Privirea ei a devenit din nou atentă. Din același diplomat a scos un recipient de sticlă, pe care l-a desfăcut.

— Nu vă sfătuiesc să faceți acest lucru, a spus o voce în difuzor.

Ignorând ceea ce tocmai auzise, femeia a turnat din sticlă într-un pahar de plastic, pe care l-a pus în mâna bărbatului, cu grijă. Fără să spună un cuvânt și vădit inconfortabil, acesta a gustat din conținutul recipientului. Un gust intens de ghimbir i-a străbătut gâtul, producându-i o satisfacție fugară. A mai sorbit o gură din pahar și a lăsat capul pe spate, făcând o scurtă gargară. La revenire, a reușit cumva să se ude și pe pantaloni, puțin lipsind să nu o stropească și pe vizitatoare. A privit-o din nou pe partenera lui de cameră, dând din cap afirmativ, cu o vădită satisfacție.

— Știi că Beethoven a scris *Für Elise*² pentru o puștoaică de care s-a îndrăgostit și pe care a vrut s-o ia de nevastă?

— N-am știut, a răspuns ea cu sinceritate.

— Nu contează. Te măriți cu mine?

— Ești sigur? a întrebat surprinsă. Nu mă cunoști, dacă sunt toxică? a continuat ea, dar imediat a regretat replica.

Puteam spune ceva mai inteligent, și-a reproșat imediat.

² Una dintre cele mai populare compoziții ale lui Ludwig van Beethoven, scrisă în 1810.

Replica ei a produs o scurtă expresie de uimire și un zâmbet timid pe chipul dur al bărbatului.

— Eu sunt Rachel, a spus, privindu-l drept în ochi.

Așa cum își pândește tigru prada, în același mod o privea el.

— Dă-ți sacoul jos! i-a spus bărbatul, ignorând să se prezinte.

Fără să spună niciun cuvânt, i-a îndeplinit cerința, apoi și-a aranjat haina cu grijă pe spătarul scaunului.

— Suflecă-ți mânecile! a continuat el.

Foarte tacticos și cu eleganță, ea a început să-și suflece mânecile până la cot.

— Desfă-ți primul nasture!

Primul nasture de la cămașă a fost desfăcut cu aceeași grație, lăsând să i se vadă gâtul.

— Mai desfă-ți un nasture!

Roșcata a procedat la fel și cu al doilea, după care l-a privit în ochi pe bărbatul care-i studia claviculele.

— Mai desfă-ți un nasture!

După deschiderea celui de-al treilea, începea să se contureze bogatul ei bust, suficient pentru a da frâu liber imaginației interlocutorului. Fără să-și ia privirea din ochii lui, ea și-a dus mâna la următorul nasture al cămășii cu dungi subțiri și verticale.

— Nu, ajunge! Să rămânem în limita decenței. Acum vreau să te ridici în picioare!

Rachel le-a mulțumit tuturor sfinților pe care îi cunoștea și celor pe care nu îi cunoștea pentru că nu a fost nevoită să descheie și cel de-al patrulea nasture.

Când a auzit ce i-a spus bărbatul, jurnalista s-a ridicat în picioare și a defilat prin fața lui, la o distanță de circa doi metri. Cu încântare pe față, el a început s-o studieze de la încălțăminte în sus, foarte încet. De la pantofii cu toc înalt a trecut la picioarele sexy. Au urmat

fusta, cămașa, apoi capul cu claia de păr roșu. Ca bonus, ea i-a oferit și o piruetă lentă.

— Apropie-te de mine!

Rachel a făcut un pas spre el.

— Mai aproape.

Ea a mai făcut un pas în direcția lui.

— Mai aproape.

Fața ei a ajuns la un lat de palmă de a lui. Cu toată bravura, în sinea ei tremura de frică și simțea broboane de transpirație izvorându-i pe frunte. Pe lângă faptul că era o brută necioplită, presa îi atribuia peste douăzeci de crime comise înainte de a fi prins. De partea cealaltă a ușii s-au auzit mișcări grăbite. Încet și tacticos, el s-a întins, mirosindu-i gulerul cămășii, însă ea a rămas nemișcată, privindu-l curioasă, dar cu o oarecare teamă în suflet, strângând tare din dinți. Știa că echipa de intervenție era dincolo de ușă, dar asta nu îi estompa spaima. *Dacă mă mușcă?* se întrebă nesigură de ceea ce făcea.

— Miroși a Ralph Lauren și a femeie coaptă.

— Mulțumesc, a spus retrăgându-se și recompensându-l cu un zâmbet larg, în timp ce a răsuflat ușurată.

Era puțin surprinsă că acest mitocan a reușit să îi ghicească parfumul.

— Trage-ți scaunul lângă mine!

Rachel a făcut întocmai, s-a așezat la masă, și-a încrucișat picioarele, apoi i-a spus:

— Te rog să-mi promiți că nu-mi vei face nimic rău.

— Îți promit, a venit răspunsul lui.

— Te cred, i-a zis, destul de nesigură în sinea ei, apoi a tras diplomatul spre ea, a scos un dosar pe care l-a deschis și i l-a pus în față.

Bărbatul a pocnit din degete puternic. Câteva clipe

mai târziu, un bărbat elegant, îmbrăcat într-un costum impecabil, li s-a alăturat. Cel legat i-a arătat dosarul de pe masă. Nou-venitul l-a luat și, fără să spună vreun cuvânt, a ieșit afară. Rachel a scos din același diplomat un cec în valoare de 200 000 de dolari, nesemnat, pe care l-a așezat în fața lui, cu o atitudine de învingătoare.

— Celelalte edituri mi-au oferit dublu, a spus el indiferent, după o privire succintă, lăsându-se înapoi pe spătarul scaunului.

Pe fața ei a apărut surpriza și a devenit brusc atentă.

— Noi suntem o editură mică. În plus, și timpul este mult mai scurt acum, și-a scos ea singurul as pe care îl avea în mânecă. Și așa, cecul acesta este un efort financiar mare pentru noi, dar încercarea moarte n-are, vorba sinucigașului la a șaptea încercare, a încercat ea o glumă.

Replica ei a smuls un zâmbet asimetric de pe figura lui luminoasă.

— Nu vorbești de funie în casa spânzuratului, i-a replicat el.

— Dar nici nu putem evita elefantul din cameră.

— Drepturile de autor?

— Totale!

— Mărturisire?

— Completă!

— Exclusivitate?

— Da!

— Zilnic?

— Da.

— Tu?

— Încerc! a spus nesigură, ridicând din umeri în timp ce îl privea surprinsă.

— Dacă tu nu, io nu!

— Pot să dau un telefon?

— Te rog!

Rachel și-a luat telefonul și a făcut semn cu degetul spre ieșire.

— Aici, a comandat bărbatul cu un gest.

Degetul lui arătător de la mâna stângă arăta spre podea prin scurte gesturi din încheietură.

Nu i-a plăcut gestul lui, dar nu a spus nimic. Cu delicatețe, ea a început să caute un număr de telefon în agendă. Tastă cu mare grijă cu unghiile perfect vopsite, apoi și-a dus telefonul la ureche.

— Am luat legătura cu domnul Bernard Robinson, acum negociem toate detaliile. Este de acord, în principiu, dar există un detaliu la care ține în mod special. Vrea ca doar eu să fiu cea care va face înregistrările interviului. Dacă nu este posibil acest lucru, nu va semna colaborarea cu noi.

A urmat o pauză scurtă, timp în care privi fix bărbatul capricios și bătăran.

— Da, sunt cu el în cameră acum. Dorește să vorbească cu dumneavoastră, i-a spus ea bărbatului de pe scaun, care imediat a refuzat vehement din cap.

— Nu vreau să vă deranjez insistând, dar trebuie să vorbiți cu șeful meu pentru a avea confirmarea de la dumneavoastră. Vă rog, a spus ea dulce.

Cel rugat a acceptat, nemulțumit.

— Rachel sau nimeni! a spus el cu o voce aspră, după care s-a lăsat pe spate, îndepărtându-se de celularul pe care tânăra i-l ținea la ureche.

— Alo, acum a plecat de lângă telefon. Bine, voi încerca, spuse ea, după care a închis convorbirea, lăsând aparatul pe masă.

— I-am promis șefului că voi încerca să vă schimb decizia de a colabora doar cu mine, avem jurnaliști mai buni la ziar, care...

— Nu mă interesează, i-a tăiat-o el scurt și nepolitic, fără niciun drept de apel. Discuția asta nu o vom mai avea vreodată, a închis el subiectul.

— Vă mulțumesc că m-ați ales, acest pas ar putea fi important în cariera mea.

Cu toate că îi venea să urle de bucurie, a păstrat aparența profesională; doar o ușoară roșeață i-a apărut în obraji.

— De când lucrezi ca jurnalist?

— De aproape o lună.

— Cu alte cuvinte, te-au trimis aici, în gura lupului, pentru că ești cea mai frumoasă și mai tânără din redacție. Obții ce vor ei și apoi treci înapoi la munca de jos, la știrile despre pisicuțe și bunicuțe, la dus cafele și făcut comisioane.

— Ar trebui să răspund?

— Nu, este limpede ca apa. Din fericire, asul de treflă este la mine. Mai ales că detest genul ăsta de aranjamente. Îmi arăți un platou plin cu prăjituri și de fapt tu vrei să mi-o dai pe cea mai mică și mai nasoală. Și, ca cireașă pe tort, mai este și expirată.

Un ciocănit în ușă le-a deranjat momentul, iar înăuntru a intrat bărbatul în vârstă, cu dosarul în mână.

— Am citit contractul. Este bine făcut, clar, dar banii sunt puțini. Încă putem obține cel puțin dublu. Toate drepturile de autor le vor aparține, vor exclusivitate, iar interviurile vor fi zilnice, fiecare cu durata de o oră. Vrei să negociem mai mulți bani?

Replca i-a stârnit prizonierului o grimasă scurtă, arătându-și dinții. A rămas cu privirea fixă, ațintită spre ușă. Și un tigru ar fi fost deranjat de intensitatea privirii lui, însă nici Rachel, nici avocatul nu i-au tulburat procesul de gândire.

Dacă cer mai mult, nu vor accepta, pentru că nu au

bani disponibili acum, iar Rachel nu va prinde marele pas al carierei sale. Roșcata este posibil să influențeze negocierile prin prezență și omisiune. Cu toate că au spus că este un efort financiar, mereu mai există o marjă de negociere de 15 – 25%. Enervant este că se folosesc de fata asta frumoasă, pe care au băgat-o la înaintare doar ca să mă impresioneze. Dacă refuz, există posibilitatea ca asta să fie ultima șansă să mai mă distrez în viața asta. Hm, cum să fac să nu le placă? gândea el concentrat.

Un plan s-a conturat rapid în minte, amuzându-l. Și dacă mor, să mor sătul! a hotărât.

— Mai avem o ofertă în cursul zilei de azi, care mă va contacta peste două ore, l-a adus la realitate avocatul.

— Domnule avocat, semnez contractul cu frumoasa Rachel, dar nu înainte de a mai adăuga câteva clauze în contract. Prima: contractul devine nul dacă o vor înlocui pe Rachel. A doua: în fiecare zi vreau un cheeseburger de la Natural Grocery și o bere de ghimbir, cu specificarea că trebuie să fie de la naturiști. Chimicalele astea din alimente te pot omorî, vorbesc serios, a spus privind grav la cei doi.

Replica lui a făcut ca jurnalista și avocatul să schimbe o privire rapidă, contrariată.

— A treia: vreau ca cecul să împărțit în patru mai mici, de 50 000 de dolari fiecare.

— Domnișoară, sunteți de acord?

— Din punctul meu de vedere, da. Va trebui să vorbesc și cu șeful meu aceste aspecte.

— Sunteți sigur de contractul cu această editură? l-a întrebat avocatul pe prizonier.

— Da. Întrebă dacă acceptă toate condițiile, că s-ar putea să-mi mai vină vreuna până se gândesc ei.

— Iau legătura cu patronul editurii și revin cu textul redactat.

După ce reprezentantul legal al bărbatului a ieșit, condamnatul s-a întors spre jurnalistă.

— Până atunci, îmi vei spune câte ceva despre tine. Ascult!

— Sunt nou angajată în redacție și am terminat Facultatea de Jurnalism anul trecut. Este primul meu job serios.

— Nu prea este, ai fost trimisă să impresionezi, și ai cu ce. Dacă mă gândesc bine, chiar pentru asta ai fost angajată, apoi, ai fi dispărut, lăsând pe altcineva să facă toată treaba – care a fost obținută datorită ție. Detest asta, chiar detest asta, a rostit el cu o voce apăsată și aspră. Toți cred că pot manipula fără ca ceilalți să înțeleagă, iar dacă înțeleg, fiind într-o poziție inferioară, nu vor spune nimic. Uite că așa vreau eu acum, să-i las cu ochii în soare.

Rachel a ridicat neputincioasă din umeri, dar cu recunoștință în privire.

— Cât ai de plătit pentru facultate?

— 75 000 de dolari.

— Și după ce termini, nu prea găsești de lucru în domeniu. Totuși, tu ar fi trebuit să găsești mai ușor, ai multe atuuri. Conexiunile, frumusețea și puterea sunt mereu la modă. Tu ești singura dintre toți cei care m-au căutat care a abordat diferit totul. Felicitări!

— Mulțumesc pentru compliment.

— Nu este compliment, ci adevărul. Continuă!

În acest timp, în mintea lui se contura un plan.

— Îmi doresc o carieră în acest domeniu. Aș vrea să călătoresc în străinătate.

— Unde? a întrerupt-o el.

— La Roma, la Paris...

— Promite-mi că atunci când vei merge la Paris, vei urca în turnul Eiffel până la ultimul etaj.